

Arrest

nr. 189 559 van 7 juli 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 mei 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 5 augustus 2008 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 19 november 2010 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard, kennisgeving op 4 januari 2011.

1.2. Verzoekster diende op 11 oktober 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 17 maart 2011 wordt deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

1.3. Op 25 januari 2012 wordt de aanvraag van 5 augustus 2008 ongegrond verklaard.

1.4. Verzoekster dient op 28 maart 2012 een tweede aanvraag in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 14 juni 2012 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard op basis van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet. Op 5 augustus 2013 dient verzoekster een beroep in bij de Raad, gekend onder rolnummer X.

1.5. Verzoekster dient op 7 april 2014 een derde aanvraag in op grond artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 13 mei 2014 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard op basis van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, kennisgeving op 3 juni 2014. Op 3 juli 2014 dient verzoekster een beroep in bij de Raad, gekend onder rolnummer X. Het beroep tegen de beslissing van 13 mei 2014, bij de Raad, gekend onder rolnummer X, werd met arrest nr. 189 558 van 7 juli 2017 verworpen.

1.6. Op 13 mei 2014 wordt het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 13, kennisgeving op 3 juni 2014.

Het betreft de bestreden beslissing.

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van geldig visum“

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan:

“Schending van artikel 2, artikel 7 1e lid 1° , artikel 9ter en 74/13 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Schending artikel 8 EVRM. Schending van artikel 118 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen. Schending van artikel 9 IVRK en artikel 5 van de Richtlijn 2008/115.

Eerste onderdeel,

Het bevel genomen opzichts verzoekster is gesteund op artikel 7, 1ste lid, 1° vreemdelingenwet. Artikel 7 1e lid 1° vreemdelingenwet stelt dat een bevel om het grondgebied moet gegeven worden wanneer de vreemdeling in het land verblijft zonder houder te zijn van de in artikel 2 vereiste documenten. Artikel 2,1° vreemdelingenwet stelt dat toegelaten wordt het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit. Er wordt gesteld dat ze niet in het bezit zijn van een geldig visum. De beslissing tot weigering artikel 9ter vreemdelingenwet is volgens verzoekster een nietige beslissing; het bevel steunt op een nietige beslissing. Alleszins en minstens is het bevel gegeven aan een persoon die zich beroept op artikel 3 EVRM (artikel 9ter vreemdelingenwet) nietig zolang de gronden waarop het verzoek gesteund is nog dienen onderzocht te worden. Verzoekers verwijzen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 29.07.2013 nr. 107 489 dat in casu naar analogie van toepassing is: (...).

Tweede onderdeel,

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet is niet gerespecteerd. Er is geen rekening gehouden met de gezondheidssituatie. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet is niet eens opgenomen in de bestreden beslissing. Er is geen enkel motief over ontwikkeld. Verzoekster is ernstig ziek, zij heeft multiple sclerose. Deze situatie is gekend door verwerende partij in het kader van de regularisatie aanvraag van 27.1.2014, welke door dezelfde attaché is beoordeeld. De bestreden beslissing had bijgevolg melding moeten maken van artikel 74/13 vreemdelingenwet en moeten motiveren voor wat betreft de gezinstoestand. Dit gebeurt niet zodat er een schending is van artikel 74/13 vreemdelingenwet. ”

2.1.2. De Raad stelt vooreerst vast dat het eerste middel onontvankelijk is voor zoveel verzoekster een schending aanvoert van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, van artikel 8 EVRM, van artikel 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind en van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG.

Overeenkomstig artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid, een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van voormelde bepaling moet worden begrepen, de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (zie: RvS, 17 december 2004, nr. 138.590; RvS, 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS, 1 oktober 2006, nr. 135.618). In het verzoekschrift ontbreekt een duidelijke omschrijving van de wijze waarop de opgeworpen bepalingen door de bestreden beslissing worden geschonden. Die onderdelen van het eerste middel zijn derhalve onontvankelijk.

Verzoekster betwist als dusdanig niet dat zij niet in het bezit van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, met name een geldig visum. Zij stelt enkel dat de bestreden beslissing, gelet op de verknochtheid met de beslissing van 13 mei 2014 waarbij haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, vernietigd dient te worden daar de onontvankelijkheidsbeslissing van 13 mei 2014 tevens nietig zou zijn. Het beroep tegen de beslissing van 13 mei 2014, bij de Raad, gekend onder rolnummer 156 608, werd met arrest nr. 189 558 van 7 juli 2017 verworpen.

Gelet op het feit dat de onontvankelijkheidsbeslissing van 13 mei 2014 geen van de door verzoekster aangevoerde bepalingen schendt en dat verzoekster in het kader van dit middel enkel stelt dat het bestreden bevel dient te worden vernietigd in de mate dat de onontvankelijkheidsbeslissing wordt vernietigd, dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel ongegrond is.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekster. Bij beslissing van 13 mei 2014 werd de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet immers onontvankelijk verklaard op basis van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoekster geen schending aantoonde van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan:

"TWEEDE MIDDEL: Schending van art. 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Dat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten en van een beslissing tot weigering van artikel 9ter vreemdelingenwet. Dat het bevel valt onder toepassing van artikel 15 van Richtlijn 2004/83. Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat art. 9ter Vw. een vorm van subsidiaire bescherming is en art. 9ter de facto een omzetting is van art. 15 van RL 2004/83. Dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is. Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

- 1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.*
- 2. Dit recht behelst met name: . het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*
- 3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtssystemen der lidstaten gemeen hebben.*
- 4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.*

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen. Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest. In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38): Met betrekking

tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80). Dat verzoekster verwijst naar arrest 110832 van de RvV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoekster het volgende middel opgeworpen:

Dat verzoekster nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/II, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt. Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing. Dat verzoekster bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing. Als verzoekster zou gehoord zijn over het bevel (en over de weigering 9ter) zou zij hebben kunnen aanbrengen dat haar medische toestand verhindert dat een bevel zou kunnen gegeven worden.

Dat het bevel een flagrante inbreuk zou uitmaken op artikel 3 EVRM. Verzoekster verwijst naar stuk 3, met name het medische attest van dokter Vanwalleghem dd.17 juni 2014, dat duidelijk is:

“... Het negatief advies berust op een gestabiliseerd beeld bij patiënte, doch men weet uit literatuurgegevens dat bij stopzetting van de Tysabri onderhoudsbehandeling het inflammatoir ziekte proces hervat en frequent rebound intracerebrale letsels worden gezien.

Wanneer patiënte wordt gerespectueerd naar Marokko zal zij niet beschikken over de m.i. noodzakelijke neurologische en medicamenteuze follow-up bij een dergelijke presentatie met initieel snel progressief uitvalsbeeld met meerdere invaliderende opstoten en dit onder eerstelijns disease modifying drugs.

Het lijkt mij weinig ethisch te zijn bij patiënte moedwillig een goede behandeling te stoppen met Tysabri teneinde een „bewijs” te kunnen leveren door haar bloot te stellen aan dergelijke reboundletsels om een gunstig advies in dit dossier te kunnen verkrijgen.”

Wanneer het hoorrecht zou gerespectueerd geweest zijn zou dit standpunt voorgelegd zijn en voorzeker tot een andere beslissing aanleiding hebben kunnen geven. Verder verwijst verzoekster naar het eerste en tweede middel van dit verzoekschrift. Er werd een beslissing genomen zonder verzoekster te horen over het advies van de arts-adviseur, zou opgemerkt geweest zijn dat de geraadpleegde specialist een specifieke medicatie had voorgeschreven die absoluut noodzakelijk was. Dit heeft zoals in tweede middel aangeduid invloed op het bevel. De arts-adviseur zou dan geconfronteerd worden met het standpunt van een specialist en behandelend geneesheer dokter Vanwalleghem en hij zou ook geconfronteerd geweest zijn met de evolutie van de ziekte sedert januari 2012, elementen die nu volledig genegeerd worden in de beslissing en in het advies. Dit zou zeker invloed gehad hebben op de beslissing, minstens mogelijk invloed kunnen gehad hebben. Verzoekster meent dat mocht gedaagde hem hebben gehoord zij de bovenstaande kritiek op de het bevel had kunnen uitten hetgeen mogelijks tot gevolg had kunnen hebben dat de bestreden beslissing niet zou zijn genomen. Doordat verzoekster deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn “administratieve verdediging”, niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden. Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd.”

2.2.2. Verzoekster voert in essentie aan dat het hoorrecht werd geschonden doordat zij vooraleer de beslissing werd genomen, niet werd uitgenodigd om haar standpunten kenbaar te maken welke tot een ander besluit zouden hebben geleid. Zij verwijst in dit opzicht meer bepaald naar volgende passage uit een medisch attest van 17 juni 2014 van dr. Vanwalleghem.

Uit het administratief dossier blijkt dat de eerste aanvraag ongegrond werd verklaard daar er in het land van herkomst een adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is en dat de tweede aanvraag onontvankelijk werd verklaard op basis van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet.

Met haar betoog maakt verzoekster niet aannemelijk dat de elementen die zouden blijken uit het medisch attest van 17 juni 2014 en die zij thans tracht aan te brengen onder een schending van haar hoorrecht zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie niet

eerder gekend waren en niet eerder konden worden voorgelegd aan de verwerende partij. Bovendien dient te worden opgemerkt dat een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80). In dit opzicht dient te worden opgemerkt dat verzoekster met een verwijzing naar het medisch attest van 17 juni 2014, waarin de Tysabri-behandeling en de problematiek van de onderbreking van die behandeling centraal staat, niet aantoont hoe de erin vervatte informatie tot een ander besluit zou kunnen leiden. Uit het administratief dossier blijkt immers dat in het kader van de eerste aanvraag artikel 9ter van de Vreemdelingenwet melding werd gemaakt van die behandeling en door de ambtenaar-geneesheer in het advies van 16 januari 2012 werd vastgesteld dat die behandeling beschikbaar was in het land van herkomst. Een eenvoudige lezing van de voorgelegde medische getuigschriften die zich in het administratief dossier bevinden tonen overigens aan dat de door de opmerkingen uit het getuigschrift van 17 juni 2014, zoals die door verzoekster worden geciteerd in haar verzoekschrift, reeds werden gemaakt in de medische getuigschriften die aan de verwerende partij werden voorgelegd naar aanleiding van de drie aanvragen.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aantoont.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC